

Arrest

nr. 206 069 van 27 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 4 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 september 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 5 oktober 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 13 december 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 22 januari 2018.

1.3. Op 2 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier, afkomstig uit Khan Sheykhoun in de provincie Edlib. U bent in deze stad opgegroeid waar u uw middelbare opleiding heeft behaald. Hierna zou u rechten zijn beginnen studeren aan de universiteit van Damascus. Omdat uw vader uw studies niet meer kon financieren, zou u deze vroegtijdig hebben stopgezet. In 1992 zou u bij de politie zijn beginnen werken. Van 1992 tot 1996 zou u tewerk gesteld zijn geweest in het stadje Bloudan nabij Zabadani in Reef Damascus. U hield zich bezig met de klassieke politieopdrachten en dit als gewoon politieagent. Hierna zou u zijn overgeplaatst naar Daraya. In deze periode zou u ook promotieopleidingen hebben gevolgd, meer bepaald in Qaboun in Reef Damascus. Na deze opleiding was u onderofficier en beschikte u over de graad van Raqib. U zou in deze periode hebben gewerkt als assistent van de voorzitter. Na ongeveer één jaar te hebben gewerkt in Darraya zou u zijn beginnen werken in het politiekantoor van Babbila nabij Set Zaynab, waar u eveneens werkte als onderofficier. In 2002 werd u vervolgens overgeplaatst naar Duma en ongeveer zes maanden later naar Set Zayneb, waar u tot ongeveer 2004 zou hebben gewerkt. In deze periode zou u voorzitter zijn geworden van het ondervragingskantoor. Vanaf 2004 werd u gepromoveerd tot eerste sergeant (musaeb awal) en begon u te werken in het politiekantoor van Arnous in Damascus stad en dit tot 2010. Na 2010 bent u overgeplaatst naar de stad Hama.

In juni 2011 werd u op een gegeven moment aan een controlepost door rebellen tegengehouden. Ze zouden u gevraagd hebben wat u van beroep deed. U zou hen voorgelogen hebben dat u een slager was. Omdat men u niet geloofde, zou u men verder hebben gecontroleerd. Uiteindelijk kon men aan uw overhemd afleiden dat u werkte als politieagent. U zou toegegeven hebben dat u sergeant was. Vervolgens zou men u hard geslagen en erg beledigd hebben en het geld dat u in uw wagen had zou men in beslag genomen hebben. Nadat de rebellen via hun leider hadden vernomen dat u afkomstig bent van Khan Sheykhoun en dat u een soenniet bent, zou men u hebben vrijgelaten. In de periode die volgde, zouden er gevechten hebben plaatsgevonden tussen het leger en de rebellen. Uw stad Khan Sheykhoun kwam onder de controle van rebellen. Veel mensen van het leger en van de politie zijn in deze periode gedeserteerd. U werd in deze periode regelmatig telefonisch bedreigd. Men zou u onder druk hebben gezet om uw werk te verlaten. Uw woning zou in beslag zijn genomen en uw gezin diende te verhuizen naar het dorpje Besireen, tussen Homs en Hama. Omdat uw kantoor in Hama was gebombardeerd werd u overgeplaatst naar een ander kantoor in Hama, om vervolgens naar het dorp Qasr ibn Wardan te worden overgeplaatst, dat u in december 2015 diende te verlaten aangezien het in handen was gevallen van de rebellen. U werd toen overgeplaatst naar het dorp Sheikh ali Qasun, een dorp vlakbij Salamiyah, ten oosten van Hama. In dit laatste kantoor was u één van de enige soennieten temidden van allemaal Alawieten. U voelde zich erg onder druk gezet. Er werd gezegd dat 'uw mensen' verantwoordelijk waren voor de aanslagen in uw dorp Khan Sheykhoun. Sommige van uw collega's zouden er zelfs mee gedreigd hebben uw kinderen te zullen vermoorden. U werd ook aangespoord om te deserteren. In februari 2016 zou u overstag zijn gegaan. U zou in het geheim hebben onderhandeld met 'a.(...) B.(...) a.(...) C.(...)', de vertegenwoordiger van 'A.(...) Q.(...)', de lokale rebellenleider. Jullie zouden overeengekomen zijn dat u uw in beslag genomen huis terug zou mogen betrekken. Na deze overeenkomst zou u zijn teruggekeerd naar uw stad Khan Sheykhoun. In dezelfde maand zou uw broer om het leven zijn gekomen. Op de dag van de begrafenis zou u zijn benaderd door enkele mannen. Ze vroegen u om mee te komen met hen. U zou gezegd hebben dat zij hiervoor eerst de toestemming moesten krijgen van 'A.(...) Q.(...)'. Na telefonisch contact met deze laatste zou er zijn overeengekomen dat u drie dagen later naar de Oqab gevangenis diende te komen in het nabij gelegen dorpje Ftire. Gedurende ongeveer vijftien minuten zou men u hebben ondervraagd, waarna men u weer vrijliet. Men zou tot de conclusie zijn gekomen dat u het Syrische regime niet had gesteund. U diende nog een belofte te ondertekenen. Twee dagen hierna zou u opnieuw zijn benaderd door enkele mannen die vroegen dat u met hen zou samenwerken aan het front. U vroeg tien dagen bedenktijd. In deze periode zou u samen met uw echtgenote en jullie drie kinderen het land hebben verlaten. Begin mei 2016 zouden jullie in Turkije zijn aangekomen, waar jullie uw zoon H.(...) vervoegden die hier al eerder was aangekomen. In augustus 2016 zou uw zoon H.(...) illegaal naar België zijn gereisd, waar hij op 29 september 2016 asiel aanvraag. Op 12 januari 2017 werd uw zoon H.(...) erkend als vluchteling. Op 25 september 2017 zouden uzelf, uw echtgenote en jullie drie overige kinderen legaal, via gezinshereniging, naar België zijn gereisd. Uzelf en uw echtgenote vroegen op 5 oktober 2017 asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw laissez-passer met op de achterkant een visum, uw vervallen paspoort, uw werkbadge, uw rijbewijs en uw politierijbewijs, uw identiteitskaart en tenslotte uw huwelijksakte.

B. Motivering

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat aan uw verklaring dat u voorzitter bent geweest van zogenaamde ondervragingskantoren binnen de reguliere politie van het Syrische regime en dat u omwille van uw profiel in het oog zou kunnen springen van opposanten geloof kan worden gehecht. Op het einde van uw carrière zou u gedeserteerd zijn en zelfs om samenwerking verzocht zijn door rebellen. Korte tijd hierna zou u evenwel verzaakt hebben aan uw beloofde samenwerking met de rebellen en gevlucht zijn. U vreest dan ook vervolging door deze rebellen én door het Syrische regime. Uw verklaringen hierover zijn uitgebreid, doorleefd en coherent.

Niettegenstaande het bestaan van een mogelijks terechte vrees voor vervolging dient in het kader van het onderzoek van uw asioldossier ten gronde worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, F van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgronden.

Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut van Rome.

Dit artikel bepaalt dat onder misdaad tegen de menselijkheid één van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) **marteling**; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) **andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.**"

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven, maar ook medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. Art.25, §3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd - eventueel door iemand anders-, dat de persoon in kwestie een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf werd gepleegd.

Vooreerst dient de aandacht te worden getrokken op uw leidinggevende rol. U liet optekenen vanaf 2002 tot op het moment dat u in februari 2016 deserteerde, altijd de positie van 'voorzitter van ondervragingskantoren' te hebben bekleed (zie gehoorverslag CGVS, vragen 27, 85, 105-108). Op de vraag wat uw concrete taken waren, antwoordde u het volgende: 'Het volk helpen: dat was ons werk'. U lichtte toe dat er pv's werden opgesteld naar aanleiding van auto-ongelukken of in het geval van vechtpartijen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 63 en 64). Later tijdens het gehoor sprak u over zichzelf als voorzitter van zogenaamde ondervragingskantoren. U verklaarde dat u vanaf 2002 een hogere graad had bekomen, nadat u met succes een promotieopleiding had doorlopen. U superviseerde vanaf toen de agenten die onder uw bevoegdheid vielen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 84 en 85).

Er werd u vervolgens gevraagd hoe deze ondervragingen precies verliepen. U antwoordde hierop spontaan dat het CGVS over voldoende informatie beschikte om te weten hoe deze ondervragingen precies verliepen. Vervolgens verklaarde u als volgt te werk te zijn gegaan. Nadat er een arrestatiebevel was uitgevaardigd door een rechter tegen een bepaald persoon, gingen jullie de betrokkene arresteren en vervolgens onderwerpen aan ondervragingen. Als hij eerlijk antwoordde, mocht hij beschikken, zoniet

dan werd hij in elkaar geslagen. In het geval van diefstal werd de betrokkene door uzelf opgehangen en gemarteld, zo zegt u. Als uw hiërarchisch overste oplegde om duidelijke verklaringen te bekomen, dan diende u te blijven slaan tot de betrokkene begon te praten. Soms kwam uw hiërarchisch overste zelf de betrokkene in elkaar slaan. Op de vraag welke ondervragingstechnieken er werden toegepast, liet u niets aan de verbeelding over. U verwees naar 'de autoband', 'het tapijt', 'de kip op het spit' en de 'de stoel', allemaal technieken waarbij de betrokkene in een dusdanige positie wordt gedwongen dat hij zich niet langer kan verweren en hij gemakkelijk gefolterd kan worden. Over de 'kip op het spit' techniek liet u optekenen dat deze houding zo pijnlijk is dat de betrokkene meteen overgaat tot praten. U verwees tenslotte nog naar enkele technieken waaronder de 'stoel techniek' en het toedienen van elektrische schokken, als technieken die niet door jullie werden toegepast maar wel door de Mukhabarat, waarbij het eerder ging om politieke misdrijven en niet om misdrijven van gemeen recht waar jullie zich mee bezig hielden (zie gehoorverslag CGVS, vragen 90-91).

Op de vraag of deze ondervragingstechnieken er soms toe leidden dat de betrokkenen fysieke letsels opliepen of dat ze als gevolg hiervan overleden, verwees u naar een collega van u die iets dergelijks had meegemaakt. U lichtte toe dat hij iemand zo hard had geslagen dat de betrokkene een breuk had opgelopen. In dit verband liet u nog optekenen dat het gebeurde dat iemand zijn middenoor of zelfs zijn oog verloor als gevolg van de slagen die hem werden toegediend (zie gehoorverslag CGVS, vraag 92).

Wanneer u werd voorgelegd of volgens u deze ondervragingstechnieken er ooit toe hebben geleid dat mensen bekentenissen aflegden over feiten die ze nooit hebben gepleegd, antwoordde u zonder aarzelen dat dit zeker gebeurde. U lichtte toe dat je soms zo hard wordt geslagen dat je niets anders kan doen dan bekentenissen afleggen. U voegde er nog aan toe dat jullie vroeger niet beschikten over bewakingscamera's waardoor jullie, naar eigen zeggen, geen andere optie hadden dan deze marteltechnieken toe te passen om mensen tot bekentenissen te laten overgaan. In dit verband liet u nog optekenen dat u in het geval u wist dat mensen onschuldig waren en u hen niet wilde dwingen tot bekentenissen hen doorverwees naar de 'amn al Jinai' (veiligheidsdienst) zodat u in dit geval uw handen niet vuil moest maken. Gevraagd of dit geen erg hypocriete houding van u was, gelet op het feit dat u de zekerheid had dat dergelijke personen bij de 'amn al jinai' wel degelijk werden gemarteld, verwees u naar het feit dat u geen andere keuze had. U mocht ze immers niet vrijlaten. U had immers het bevel gekregen om de persoon te ondervragen met het oog op het bekomen van verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 98-101).

Gepolst naar uw persoonlijke houding ten opzichte van de marteltechnieken die u toepaste in het kader van uw politiewerk verwees u naar een incident dat u in 2002 had meegemaakt. U was bezig een oude man te ondervragen. Op een gegeven moment zou de man in kwestie ontsnapt zijn via het raam. Omdat u humaan wilde zijn, zou u hem hebben laten ontsnappen. Als gevolg hiervan zou u gedurende twee jaar niet de mogelijkheid hebben gekregen om te promoveren tot een hogere graad. U voegde er de volgende veelzeggende woorden aan toe: 'Dus wat denk je, ik was verplicht om dat allemaal te doen.' U bevestigde expliciet dat u uw promotiemogelijkheden belangrijker achtte dan het menselijke leed dat u veroorzaakte vanuit uw functie als politieman. U voegde er nog aan toe dat u vanaf toen uw lesje had geleerd en dat u bijgevolg uw humane kant zoveel mogelijk trachtte uit te schakelen, om zo uw promotiemogelijkheden niet in het gedrang te brengen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 109-113).

Tot slot liet u nog optekenen niemand onterecht te hebben behandeld. Met deze laatste uitspraak bedoelde u niemand ooit te hebben onderworpen aan bepaalde ondervragings- en marteltechnieken zonder dat hiervoor eerst een voorafgaandelijk bevel was gegeven. Met andere woorden, u volgde telkens de instructies van uw superieuren. U zag deze instructies als bevelen en hiermee rechtvaardigde u uw praktijken, waardoor u voor zichzelf kon stellen niemand onterecht te hebben behandeld. Op de vraag of u deze bevelen kon negeren, antwoordde u niet bepaald overtuigend: 'We moeten die bevelen opvolgen' en ook: 'Het is een militaire sfeer'. U werd er vervolgens op gewezen dat u wel degelijk een andere keuze had dan deze bevelen op te volgen, meer bepaald door uw carrière bij de politie stop te zetten. U beaamde dit volmondig. U voegde er evenwel aan toe niet voor deze optie gekozen te hebben omdat u niet wist wat u anders op professioneel vlak zou moeten gedaan hebben. U lichtte toe dat er in Syrië weinig werkmogelijkheden waren en dat er heel veel werkloosheid was zelfs bij de groep van hoogopgeleiden (zie gehoorverslag CGVS, vragen 114-121).

Uw algemene houding ten aanzien van het Syrische regime en de wreedheden die in het kader van dit regime zijn gedaan, getuigt in grote mate van een erg opportunistische houding. U koos er namelijk voor om carrière te maken binnen de politie en aldus goed geld te verdienen, ook al betekende dit dat u bevelen diende uit te voeren die uzelf als inhumain beschouwde. Later tijdens het gehoor bleek deze

opportunistische houding ook toen u liet optekenen bereid geweest te zijn verder te werken voor het regime indien men u in de provincie Tartus had laten werken. U lichtte toe dat dit enkel zou gelden als u een Alawiet was, want dan zou u kunnen beschikken over aangename levensomstandigheden zoals voldoende toegang tot elektriciteit en toegang tot veilige scholen voor de kinderen. Even daarvoor had u nog verklaard dat u zich van beide strijdende partijen in het conflict in Syrië wenst te distantiëren, omdat beide partijen zich inlaten met het vermoorden van mensen, het Syrische regime door middel van het inzetten van chemische wapens en het uitvoeren van bombardementen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 127 - 135). Klaarblijkelijk speelt dit laatste argument niet meer mocht u de zekerheid bekomen zelf geen negatieve gevolgen te zullen ondergaan vanwege de oorlogssituatie in Syrië. Tot slot nog een laatste vaststelling die deze opportunistische houding van uzelf onderstreept. U liet optekenen in februari 2016 te zijn gedeserteerd nadat u de zekerheid had bekomen na onderhandelingen met leden van het Nusrafront uw inbeslaggenomen huis terug te krijgen in ruil voor een samenwerking met het al Nusrafront. Klaarblijkelijk deinsde u er niet voor terug om met het al Nusrafront samen te werken hoewel u er zich ook van bewust was dat leden van het al Nusrafront zich bezondigden aan barbaarse slachtpartijen. U liet in dit verband ook nog optekenen dat uw reputatie van een hardliner te zijn, meer bepaald als gevolg van uw jarenlange carrière bij de politie als voorzitter van ondervragingskantoren, ook sterk heeft meegespeeld in deze onderhandelingen: 'Ja natuurlijk zo iemand als ik wordt gekocht' (zie gehoorverslag CGVS, vragen 130-134). Deze woorden van u verraden een zekere trots in uw hoofde over de positie die u verworven heeft en de onderhandelingsmogelijkheden die het u heeft opgeleverd. Net als het feit dat u uw werk jarenlang heeft vervuld en dat u dit werk slechts beëindigde nadat u er door de (oorlogs-)omstandigheden toe gedwongen werd, wijst dit er op dat van daadwerkelijk berouw geen sprake is. Uit dit alles blijkt aldus dat u een duidelijke materiële bijdrage heeft geleverd aan de wijdverbreide en stelselmatige mensenrechtenschendingen die in het kader van het Syrische regime plaatsvonden als directe dader en medeplichtige aan deze misdrijven. U heeft deze bijdrage bewust en gedurende meer dan twintig jaar geleverd, waarbij uw daden een onmiddellijk effect op de gepleegde misdrijven hadden en u de bedoeling had dat deze misdrijven werden gepleegd. Aldus dient er geconcludeerd te worden dat u omwille van uw daden dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op basis van art.55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Er werd tijdens het gehoor gepeild naar mogelijke verschoningsgronden voor uw daden. Uit uw verklaringen komt naar voren dat u deze mensenrechtenschendingen bent blijven uitvoeren omdat u hiermee uw carrière en aldus uw geprivilegieerde houding binnen het Syrische regime niet in het gedrang wilde brengen, ook al betekende dit dat u zich 'inhumaan' diende op te stellen. Nergens uit uw verklaringen komt naar voren dat u gewetensbezwaren zou hebben omwille van de door u gepleegde mensenrechtenschendingen. Integendeel, u heeft deze job vele jaren lang uitgeoefend en mocht u in de mogelijkheid verkeerd hebben om in veilige omstandigheden uw carrière binnen het Syrische regime verder te zetten, dan was u gewoon verder blijven werken. Op het einde van het gehoor haalde u ter verdediging van uzelf enkele argumenten aan zoals de opmerking dat u en uw ondergeschikten vaak verdachten doorverwezen naar de 'amn al jinai' als jullie medelijden hadden met de betrokkenen. Dit is evenwel allerm minst een verzachtende omstandigheid, gelet op het feit dat u wist dat men bij deze instantie nog veel harder wordt aangepakt als bij jullie. U liet in dit verband niets aan de verbeelding over: '100 % zeker dat hij gefolterd wordt en sowieso zal hij opgezwollen zijn' (zie gehoorverslag CGVS, vraag 140). Het feit dat u mensen met wie u medelijden had, doorverwees naar de amn al jinai getuigt aldus van uw hypocriete eerder dan van een medelevende houding. U probeerde ook plots te ontkennen dat bij de ondervragingskantoren waar u jarenlang voorzitter van bent geweest, marteltechnieken werden toegepast. Nadat u erop werd gewezen dat dit flagrant in tegenspraak is met uw eerdere verklaringen in dit verband, waarbij u in detail de verschillende door jullie toegepaste marteltechnieken uit de doeken deed, gaf u toe dat deze technieken wel degelijk door jullie werden toegepast. U voegde er evenwel aan toe dat uzelf deze technieken zelden toepaste. U werd erop gewezen dat u als voorzitter van de ondervragingskantoren verantwoordelijkheid droeg over de praktijken die uw ondergeschikten toepasten in het kader van hun werk. Opnieuw gaf u dit toe. U herhaalde evenwel dat uzelf deze praktijken niet toepaste. U verklaarde dat uw ondergeschikten het wellicht deden op momenten dat u afwezig was, waarmee u insinueerde dat ze het zonder uw toestemming deden (zie gehoorverslag CGVS, vragen 141-143). Dit laatste argument kan hoegenaamd niet overtuigen, niet in het minst omdat u eerder tijdens het gehoor ondubbelzinnig sprak in de 'wij' en zelfs in de 'ik vorm' wanneer u begon uit te leggen welke marteltechnieken er werden toegepast bij jullie instanties (zie gehoorverslag CGVS, vragen 90 en verder). Bovendien kan er gewezen worden op de bijkomende aansprakelijkheid in uw hoofde ten aanzien van daden gepleegd door ondergeschikten die onder uw daadwerkelijk gezag en leiding stonden, gezien duidelijk blijkt dat u kennis had van de misdrijven door hen gepleegd en u niet ingreep om deze te verhinderen, te beperken of hier enige

opvolging aan te geven (art.28, Statuut van Rome). U werd tot slot ermee geconfronteerd dat u mogelijkerwijze zou worden uitgesloten van de bescherming van de Conventie van Genève. U reageerde hier begripvol op. U voegde eraan toe u niemand hard heeft onderdrukt of hard in elkaar heeft geslagen. U verwees opnieuw naar het feit dat u ooit iemand doelbewust heeft laten ontsnappen, waardoor u twee jaar lang niet gepromoveerd werd. Tot slot verklaarde u dat u nooit iemand zou hebben gefolterd. Dit zou men aan uw gezicht kunnen aflezen. Deze laatste argumenten van uzelf kunnen absoluut niet overtuigen aangezien ze flagrant uw eerdere erg gedetailleerde verklaringen tegenspreken (zie gehoorverslag CGVS, vragen 136-144). U toont door uw verklaringen op geen enkele wijze aan dat enige verschoningsgrond zoals opgenomen in Belgische wetgeving of in het Statuut van Rome op u van toepassing is.

Omwille van bovenstaande redenen acht het CGVS het geloofwaardig dat u omwille van uw profiel binnen de reguliere politie van het Syrische regime een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie, maar stelt het CGVS eveneens dat u dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van uw medeplichtigheid aan mensenrechtenschendingen die binnen het kader van het Syrische regime hebben plaatsgevonden.

De door u voorgelegde documenten bevestigen uw persoonsgegevens en uw carrière als voorzitter van ondervragingskantoren. Deze zaken staan hier evenwel niet ter discussie. De door u voorgelegde documenten zijn dan ook niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Wanneer de Commissaris-generaal een asielzoeker uitsluit van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiair beschermde, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid en artikel 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Niettegenstaande bovenstaande bevindingen meent de Commissaris-generaal dat het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is dat u gedwongen teruggeleid zou worden naar uw land van herkomst, waar, volgens uw verklaringen, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker formuleert zijn verweer als volgt:

“A. Voorafgaand

Niettegenstaande zijn vrees, is verweerster van mening dat verzoeker uitgesloten moet worden van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 1, F (a) en (b) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Luidens dit artikel wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen, of wetens en willens heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan dergelijk misdrijf.

Het in de bestreden beslissing geciteerde artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof omschrijft wat onder misdaden tegen de menselijkheid dient te worden verstaan.

Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdaden tegen de menselijkheid moeten de handelingen opgesomd in het artikel in kwestie gepleegd worden als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval tegen een burgerbevolking.

Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het

misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, Guidelines on international protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 2003, p.6).

Verzoeker benadrukt dat men in dezelfde richtlijnen van UNHCR ook terugvindt dat de individuele verantwoordelijkheid inhoudt dat er wetens en willens werd gehandeld.

In een bijhorende nota wordt naast het element van wetens en willens ook het element van de morele keuze toegelicht.

Opdat iemand individueel verantwoordelijk kan worden gesteld voor misdaden tegen de menselijkheid moet deze persoon dus wetens en willens een substantiële bijdrage geleverd hebben aan die misdaden tegen de menselijkheid.

Om tot de toepassing van artikel 1, F van het Verdrag van Geneve juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet te besluiten dient de actuele vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van voormeld verdrag onderzocht te worden, rekening houdend met de verklaringen van verzoeker.

Daarbij dient de ernst van de gestelde daden te worden geapprecieerd rekening houdende met de functie van de persoon, zijn (mede)verantwoordelijkheid, de voorgehouden verschoningsgronden, en de eventuele strafrechtelijke veroordelingen, dit alles in het licht van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie.

Verzoeker verwijst tenslotte nog naar de omzichtigheid waarmee de uitsluitingsclausule moet worden toegepast, zoals ook aangehaald door UNHCR en Uw Raad.

Uw Raad benadrukte in dit verband reeds eerder dat artikel 1, F van het Verdrag van Genève een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen zodat de bepaling, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast.

B. Het ligt voor de hand dat verzoeker – net zoals iedereen - op de hoogte was van de verschrikkelijke praktijken

Verzoeker zal niet ontkennen dat hij op hoogte is van de terreur, uitgeoefend door de Syrische veiligheidsdiensten.

Deze informatie is echter wijdverspreid.

Verzoeker is, net zoals elke Syriër en zoals iedereen ter wereld, op de hoogte van het feit dat de Syrische veiligheids- en inlichtingendiensten een verschrikkelijke reputatie hadden en nog steeds hebben.

Verzoeker bevestigt dat hij, net zoals iedere Syriër en zoals iedereen ter wereld, op de hoogte is van het feit dat de Syrische veiligheids- en inlichtingendiensten een verschrikkelijke reputatie hebben en van de folteringen die door het Syrische regime werden en worden toegepast.

Het feit dat verzoeker over deze informatie beschikt ligt voor de hand en is allesbehalve abnormaal.

De informatie die verzoeker tijdens zijn gehoor verschaftte over de toegepaste foltertechnieken ed. verwierf hij, net zoals elke Syriër en zoals iedereen ter wereld, grotendeels via de media en door het lezen van rapporten van mensenrechtenorganisaties.

In het kader van zijn gehoor gaf verzoeker toe dat er op het ondervragingsbureau waarvan hij voorzitter was héél uitzonderlijk eens iemand geslagen werd. Dit gebeurde volgens verzoeker niet vaker dan 1 keer per jaar.

Volgens verzoeker hadden die slagen dan ook eerder de bedoeling om de persoon in kwestie tot bedaren te brengen, eerder dan druk uit te oefenen op die persoon.

Verzoeker is formeel dat er van marteling nooit sprake was op zijn dienst.

Dat dit zelden gebeurde op zijn dienst is evident, nu de dienst zich voornamelijk bezig hield met kleine misdrijven zoals kleine diefstallen. Ook werd er onderzoek gedaan naar geboorteakten en verkeersongevallen.

Verzoeker gaf burgers regelmatig te drinken op zijn eigen kosten om hen gerust te stellen ed.

Martelingen vonden plaats op het niveau van de veiligheidsdiensten, niet op de dienst waar verzoeker werkzaam was.

Natuurlijk hoorde verzoeker vanuit zijn professionele activiteiten wel via via over wat er zich afspeelde op het niveau van de veiligheidsdiensten.

Hij kon hiertegen echter niet optreden vanuit zijn positie. Bovendien vreesde hij eventuele consequenties (cfr. infra).

C. Verzoeker leverde echter geen substantiële bijdrage in de bewuste misdaden tegen de menselijkheid, gepleegd door het Syrische regime

Verzoeker benadrukt om tot zijn individuele verantwoordelijkheid te besluiten, er door hem een substantiële bijdrage aan de vermelde misdrijven vastgesteld moet worden.

Verzoeker is het niet eens met de vaststellingen in de bestreden beslissing hieromtrent.

Verzoeker verwijst in dit kader naar wat hij onder punt b) uiteen zette.

De daden die hij stelde waren noch cruciaal, noch van enig doorslaggevend belang voor de uitvoering van de oorlogsstrategie door de veiligheidsdiensten.

Zo de mensenrechtenschendingen die op systematische wijze in de schoot van de diverse Syrische veiligheidsdiensten werden en worden begaan en de acties in het kader van de repressie tegen het deel van de bevolking dat zich tegen het Syrische regime kantte als laakbaar en verwerpelijk kunnen bestempeld worden, kan niet anders orden vastgesteld dat verzoeker geen individuele verantwoordelijkheid kan worden aangewreven die inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan een misdrijf tegen de menselijkheid, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte en dat niet kan worden besloten dat hij in het kader van de uitoefening van zijn functie een substantiële bijdrage heeft geleverd aan misdrijven tegen de menselijkheid.

Dit klemmt des te meer daar uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat hij het regime onrechtvaardig vond en dat verzoeker wel degelijk morele bezwaren had tegen het optreden van de veiligheidsdiensten.

D. Minstens dient de verschoningsgrond van de dwang te worden toegepast

Er dient te worden nagegaan of er een verschoningsgrond kan worden ingeroepen.

Het Commissariaat-generaal meent ten onrechte dat 'dwang' in casu niet van toepassing is, stellende dat verzoeker zagezegd geen morele bezwaren had tegen het geweld dat de autoriteiten gebruikten.

Verzoeker meent echter dat het Commissariaat-generaal een eigen interpretatie geeft aan zijn antwoorden en hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens het gehoor.

Verzoeker wijst er in dit verband nog op dat de geweldplegingen van de Syrische veiligheidsdiensten voor een voortdurende schrik en gehoorzaamheid van de burgers zorgde en hij meent dat zijn verklaringen duidelijk de sfeer weergeven die er heerste onder invloed van de veiligheidsdiensten.

Deze controle trof ook hem, aldus verzoeker, die stelt dat de schrik er bij hem, zoals bij alle Syriërs goed in zat.

Het Syrische regime aanvaardt geen nee als antwoord en afhaken is geen optie, tenzij op risico voor eigen leven.

Verzoeker had naar eigen zeggen dan ook geen andere optie dan in functie te blijven om zichzelf en zijn familie te beschermen.

Verzoeker stelt dat hij echter niet zomaar kon weigeren om bepaalde handelingen te stellen. Hij riskeerde hiermee immers zijn leven en dat van zijn familie.

Verzoeker zag ging uitweg: Hij moest en zou er blijven werken.

Als politieagent werd zijn vrijheid op velerlei wijzen beperkt:

Vooreerst werd verzoeker verhinderd om het land te verlaten. Hij kon immers als politieagent geen paspoort bekomen.

Bovendien werd hem verboden om van werk te veranderen of op te stoppen met werken.

Men mag alleen ontslag nemen of stoppen met werken wanneer men ernstig ziek is of wanneer men om een of andere reden verhinderd is om de job nog ter dege uit te oefenen.

Mocht verzoeker hebben aangegeven dat hij het niet ok vond dat er foltertechnieken werden toegepast door de veiligheidsdiensten, dan zou hij naar de gevangenis zijn gestuurd.

Dat verzoeker werd overgeplaatst naar HAMA was trouwens het gevolg van het feit dat verzoeker zijn ongenoegen had geuit over de werking van de diensten in DAMASCUS. Als straf moest hij gaan patrouilleren tegen betogers in HAMA.

Verzoeker zat zelfs eens 10 dagen vast in de gevangenis toen hij op was gekomen tegen bepaalde praktijken van het regime.

E. Conclusie

Als conclusie dient te worden vastgesteld dat de voorwaarden voor de toepassing van artikel 1, F (a) en artikel 55/2 in casu niet worden aangetoond en dat verzoeker niet als medeplechtige aan misdaden tegen de menselijkheid kan worden

Verzoeker, net zoals zijn gezinsleden, volledig aan de in de definitie van vluchtelingen, zoals opgenomen in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Geneve, aangegeven gronden, zodat hij als vluchteling dient te worden erkend.

Hij heeft een gegronde vrees voor vervolging, zoals ook de andere leden van zijn gezin, erkend door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en hij heeft zich nooit schuldig gemaakt als dader of medeplechtige aan mensenrechtenschendingen en de in artikel 1, F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven.

Hij moet bijgevolg worden erkend als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève.

In ondergeschikte orde wil verzoeker zich beroepen op subsidiaire bescherming.

Hij benadrukt andermaal dat hij zich nooit schuldig heeft gemaakt aan mensenrechtenschendingen en stelt dat het geen uitvoerig betoog hoeft dat de algemene situatie in Syrië heden precair en onstabiel is en hij aldus minstens het subsidiaire beschermingsstatuut moet genieten."

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus, genomen in hoofde van verzoekers echtgenote en kinderen.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: de vertaling in het Nederlands van een aankondiging van de personeelsdienst van de interne veiligheidskrachten. Dezelfde aanvullende nota werd aan de Raad overgemaakt bij aangetekend schrijven van 18 mei 2018.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker overeenkomstig artikel 1, F (a) van de vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus omdat hij als directe dader en medeplichtige een duidelijke materiële bijdrage heeft geleverd aan de wijdverbreide en stelselmatige mensenrechtenschendingen die in het kader van het Syrische regime plaatsvonden, hij deze bijdrage bewust en gedurende meer dan twintig jaar heeft geleverd, waarbij zijn daden een onmiddellijk effect op de gepleegde misdrijven hadden en hij de bedoeling had dat deze misdrijven werden gepleegd en hij doorheen zijn verklaringen op geen enkele wijze aantoonde dat enige verschoningsgrond zoals opgenomen in de Belgische wetgeving of in het Statuut van Rome op hem van toepassing is, en wordt hij op grond van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet om dezelfde reden uitgesloten van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt als volgt: *"Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat aan uw verklaring dat u voorzitter bent geweest van zogenaamde ondervragingskantoren binnen de reguliere politie van het Syrische regime en dat u omwille van uw profiel in het oog zou kunnen springen van opposanten geloof kan worden gehecht. Op het einde van uw carrière zou u gedeserteerd zijn en zelfs om samenwerking verzocht zijn door rebellen. Korte tijd hierna zou u evenwel verzaakt hebben aan uw beloofde samenwerking met de rebellen en gevlucht zijn. U vreest dan ook vervolging door deze rebellen én door het Syrische regime. Uw verklaringen hierover zijn uitgebreid, doorleefd en coherent."*

2.5. Desalniettemin dient te worden nagegaan of verzoeker, gezien zijn handelingen in zijn hoedanigheid van voorzitter van ondervragingskantoren binnen de reguliere politie van het Syrische regime, niet valt onder de toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Luidens deze artikelen wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen, of wanneer hij wetens en willens heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan dergelijk misdrijf. Het in de bestreden beslissing geciteerde artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid dient te worden verstaan. Marteling wordt beschouwd als misdrijf tegen de menselijkheid. Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdaden tegen de menselijkheid moeten de handelingen opgesomd in het artikel in kwestie gepleegd worden als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval tegen een burgerbevolking, waarbij onder "aanval gericht tegen een burgerbevolking" wordt verstaan: *"een wijze van optreden die met zich brengt het meermalen plegen van in het eerste lid bedoelde handelingen tegen een burgerbevolking ter uitvoering of voortzetting van het beleid van een organisatie of Staat, dat het plegen van een dergelijke aanval tot doel heeft."* Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, p. 6).

Om tot de toepassing van artikel 1, F van het Verdrag van Genève *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet te besluiten onderzoekt de Raad de actuele vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van voormeld verdrag en houdt hij rekening met de verklaringen van de verzoeker waarbij de ernst van de gestelde daden wordt geapprecieerd rekening houdende met de functie van de persoon, zijn (mede)verantwoordelijkheid, de voorgehouden verschoningsgronden, en de eventuele

strafrechtelijke veroordelingen, dit alles in het licht van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie.

2.6. In de bestreden beslissing wordt omstandig uiteengezet waarom verzoeker onder voornoemde voorwaarden valt. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

Zo erkent verzoeker dat hij, zoals elke Syriër, op de hoogte is van het feit dat de Syrische veiligheids- en inlichtingendiensten een verschrikkelijke reputatie hadden en nog steeds hebben, alsook van de folteringen die door het Syrische regime werden en worden toegepast. Hij verklaart in het verzoekschrift echter formeel dat er van marteling nooit sprake was op de dienst waar hij werkzaam was en stelt dat hij de informatie die hij tijdens zijn gehoor verschaftte over de toegepaste foltertechnieken grotendeels verwierf via de media en door het lezen van mensenrechtenrapporten. In het ondervragingsbureau waarvan hij voorzitter was werd er wel héél uitzonderlijk – niet vaker dan één keer per jaar – iemand geslagen. Volgens verzoeker gebeurde dit met de bedoeling om de persoon in kwestie tot bedaren te brengen, eerder dan druk uit te oefenen op die persoon. Deze uiteenzetting in het verzoekschrift, waar verzoeker voorhoudt dat folteringen enkel plaatsvonden op het niveau van de veiligheidsdiensten, valt echter niet te rijmen met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij het volgende liet optekenen: *“87) Het ging dan eerder over ondervragingen van mensen als voorzitter van het ondervragingskantoor? ja er waren ondervragingen. 88) Uzelf ondervroeg ook de mensen neem ik aan? Jazeker. 89) van 2002 tot 2004? Ja dat klopt 90) Die ondervragingen hoe verliepen die precies? Jullie weten toch alles. We moeten iemand arresteren we gaan hem halen natuurlijk hebben we een document vd rechtbank en we stellen vragen: als hij eerlijk antwoordt dan mag hij weg zoniet dan wordt hij in elkaar geslagen. In geval van diefstal hang ik hem op en ik martel hem. De officier zegt ik wil duidelijke verklaringen en dan zeg ik tegen hem: meneer hij wil niets zeggen wat moet ik doen en dan zegt hij blijf hem in elkaar slaan tot hij praat. Soms komt de officier hem zelf in elkaar slaan. Niet dat we altijd mensen folterden allee in het geval van diefstal drugs of ergere dingen een egwoon gevecht dat leidt niet tot een foltering. 91) Kan u iets meer zeggen over welke technieken jullie beschikten om mensen die in eerste instantie niet veel losten alsnog te doen praten? We beginnen met het tapijt. Vergeet het tapijt eerst beginnen we met de autoband (Az doet het voor): we steken zijn hoofd en benen langs ene kant en zijn armen rond de band en dan kan je hem goed slaan. Het tapijt je hebt een plank die is plooibaar. Hij wordt vastgebonden de ledematen worden met elkaar verbonden. Hier heb je een uitsteeksel en dan breng je de benen naar boven terwijl zijn hoofd beneden blijft hangen en dan kan je hem goed slaan. Ophangen maar dat deed i k niet omdat het te erg was. Je bent gebukt de armen worden naar achteren gehouden en je steekt er een stok tussen zoals een kip op het spit en dan kan je rustig slaan en dat is heel erg pijnlijk en dat maakt dat de persoon in kwestie meteen gaat praten of toegeven enen dat is er nog de stoeltechniek dat werd door de mukhabraat toegepast en nog andere manieren om het volk op te hangen: je wordt langs beide armen opgehangen en om de twee uur komt er iemand je armen vastmaken je blijft zes uur in deze positie totdat je alles toegeeft en daarnaast gebruiken ze nog een andere manier namelijk met elektriciteit maar dat is bij de mukhabraat niet bij ons. Onze ondervragingen zijn anders daar gaat het eerder over politieke misdrijven en meer over staatsveiligheid en in ons geval meer over diefstallen ongelukken en problemen van het volk. Een burger mag niet meer dan 24 uur bij ons blijven dus we slaan hem snel en behalve als hij een grote dief was en dan hebben we bewijzen nodig en dat duurt lang. 92) Bij al die technieken gebeurden er daar soms ongelukken dat er iemand overleed? Vermoedelijk wel dat kan gebeuren je kan hem breken. Dat is ook bij ons gebeurd maar niet bij mij: een collega was iemand in elkaar aan het slaan en hij fracturen opgelopen. Je kan soms je middenoor verliezen of je oog. (...) 95) Welke breuk had die opgelopen? Zijn voet: ze hebben hem zo hard op zijn voet geslagen. (...)”* (administratief dossier, stuk 4, p. 6-7). Uit deze verklaringen, die duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn, blijkt ontegensprekelijk dat folteringen niet enkel plaatsvonden op het niveau van de veiligheidsdiensten, zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift, doch tevens op de dienst waar verzoeker werkzaam was, alsook dat hij in het kader van zijn functie ook zelf persoonlijk mensen heeft gemarteld. De loutere ontkenning in het verzoekschrift is dan ook allesbehalve ernstig. Gelet op verzoekers gedetailleerde verklaringen over de foltertechnieken die hetzij door hemzelf, hetzij onder zijn verantwoordelijkheid als voorzitter van het ondervragingskantoor werden toegepast, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan een misdrijf tegen de menselijkheid, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte en dat hem aldus individuele verantwoordelijkheid kan worden aangewreven. In zoverre verzoeker zijn handelen nog tracht te minimaliseren, stellende dat de daden die hij stelde noch cruciaal, noch van doorslaggevend belang waren voor de uitvoering van de oorlogsstrategie door de veiligheidsdiensten, ontgaat de Raad de

relevantie van zijn betoog. De door verzoeker beschreven folterpraktijken vonden immers reeds plaats lang voor het uitbreken van de Syrische burgeroorlog (administratief dossier, stuk 4, p. 6-7 en p. 9-10).

Waar verzoeker nog aanvoert dat uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat hij het regime onrechtvaardig vond en dat hij wel degelijk morele bezwaren had tegen het optreden van de veiligheidsdiensten, kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat dit geenszins blijkt uit verzoekers gedrag. Hij koos er namelijk vrijwillig voor om carrière te maken bij de politie en aldus goed geld te verdienen, ook al betekende dit dat hij bevelen diende uit te voeren die hijzelf als inhumain beschouwde. Uit zijn verklaringen blijkt bovendien dat hij zijn promotiemogelijkheden belangrijker achtte dan het menselijke leed dat hij veroorzaakte vanuit zijn functie als politiemann: *“109) Hoe stond u daar zelf tegenover dat u die marteltechnieken toepaste op mensen? Ik zal het anders formuleren. Op een dag was ik bezig met een oude man, ik wilde humaan zijn en deze oude man liep langs het raam weg ik probeerde achter hem te lopen maar ik stopte op een bepaald moment en daardoor heb ik mijn promotie met twee jaar gemist. Ik werd niet meer gepromoveerd gedurende twee jaar. Dus wat denk je ik was verplicht om dat allemaal te doen. 110) Maw uw promotiemogelijkheden kwamen in het gedrang. Ja dat klopt volledig. Weigeren kost veel inderdaad. Ik ging niet mee schieten daarom haatten mij collega's mij. 111) Dat betekent dat u uw promotiemogelijkheden belangrijker achtte dan het menselijk leed dat u daarmee veroorzaakte? Ja dat klopt. Waarom zou je mij niet promoveren ik had die man alleen maar laten wegllopen en hij was gewoon een oude man: ze hebben er een heel spel van gemaakt. 112) Wanneer heeft dat zich voorgedaan? In 2002. 113) Toen had u uw lesje wel geleerd en heeft u nooit meer een dergelijke fout gemaakt? Ja precies. Ik zou het humane aspect uitschakelen vanaf toen: dat heb ik vanaf toen besloten.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 8-9). Verzoeker heeft zijn werk jarenlang vervuld en beëindigde dit werk slechts nadat hij er door de (oorlogs-)omstandigheden toe gedwongen werd. Uit zijn verklaringen blijkt bovendien dat, mocht hij in de mogelijkheid verkeerd hebben om in veilige omstandigheden zijn carrière binnen het Syrische regime verder te zetten, hij gewoon verder was blijven werken (administratief dossier, stuk 4, p. 10). Verzoekers houding relativeert dan ook in ernstige mate de morele bezwaren die hij naar eigen zeggen zou hebben gehad. Ook de argumentatie in het verzoekschrift dat de schrik er ook bij hem goed inzate, dat afhaken geen optie is, tenzij op risico voor eigen leven, dat hij dan ook geen andere optie had dan in functie te blijven om zichzelf en zijn familie te beschermen, dat het hem bovendien werd verboden om van werk te veranderen of te stoppen met werken en dat men alleen ontslag mag nemen of stoppen met werken wanneer men ernstig ziek is of wanneer men om een of andere reden verhinderd is om de job nog terdege uit te oefenen, kan de Raad allerminst overtuigen. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud werd geconfronteerd met het feit dat hij ervoor kon kiezen om zijn carrière stop te zetten in plaats van bevelen uit te voeren waar hij niet achter stond. Verzoeker maakt hierop op geen enkel ogenblik gewag van het feit dat hij angst had, dat hij in functie bleef om het leven van hem en zijn familie te beschermen of dat het verboden was om ontslag te nemen. Integendeel, hij beaamde dat ontslag wel degelijk een optie was doch stelde dat hij niet wist wat hij anders op professioneel vlak gedaan zou moeten hebben: *“120) U had toch wel degelijk een andere keuze. Ik ga u het voorleggen en dan moet u daar aar op reageren. Ipv al die bevelen uit te voeren zou u er ook voor kunnen gekozen hebben uw carrière stop te zetten? Ja dat klopt maar wat zou ik anders moeten doen in Syrië ik heb niets anders te doen in Syrië buiten in het leger dienen. Werkloosheid er zijn geen werkopportunities ingenieurs verkopen peterselie op de markt. U moet dat weten. 121) Dan hebben we dus eigenlijk te maken met opportunisme: u heeft ervoor gekozen om voor het geld te gaan en daarom dingen te moeten doen waar u eigenlijk niet achter staat: namelijk bevelen uitvoeren? Ja dat klopt (...)”* (administratief dossier, stuk 4, p. 9). Gelet op deze verklaringen kan de Raad dan ook niet anders dan besluiten dat er in hoofde van verzoeker geen sprake was van enige dwang doch het een eigen bewuste keuze betrof om zijn carrière binnen het Syrische regime verder te zetten en aldus op die manier blijven mee te werken aan de wijdverbreide en stelselmatige mensenrechtenschendingen die binnen het kader van het Syrische regime plaatsvonden. Het ter terechtzitting en bij aangetekend schrijven van 18 mei 2012 neergelegde stuk doet geen afbreuk aan dit besluit. Zo dient de Raad vast te stellen dat verzoeker een vertaling neerlegt zonder tevens het vertaalde document toe te voegen. Het hoeft geen betoog dat de bewijswaarde hiervan nihil is. Uit deze vertaling kan overigens geenszins blijken dat de Syrische overheid weigerachtig zou zijn om leden van de interne veiligheidsdienst uit hun functie te laten treden, zoals wordt gesteld in de aanvullende nota. Het betreft immers slechts een oproep aan pensioengerechtigden om een pensioenaanvraag in te dienen. In acht genomen wat voorafgaat, kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt overwogen: *“Wanneer u werd voorgelegd of volgens u deze ondervragingstechnieken er ooit toe hebben geleid dat mensen bekentenissen aflegden over feiten die ze nooit hebben gepleegd, antwoordde u zonder aarzelen dat dit zeker gebeurde. U lichtte toe dat je soms zo hard wordt geslagen*

dat je niets anders kan doen dan bekentenissen afleggen. U voegde er nog aan toe dat jullie vroeger niet beschikten over bewakingscamera's waardoor jullie, naar eigen zeggen, geen andere optie hadden dan deze marteltechnieken toe te passen om mensen tot bekentenissen te laten overgaan. In dit verband liet u nog optekenen dat u in het geval u wist dat mensen onschuldig waren en u hen niet wilde dwingen tot bekentenissen hen doorverwees naar de 'amn al Jinai' (veiligheidsdienst) zodat u in dit geval uw handen niet vuil moest maken. Gevraagd of dit geen erg hypocriete houding van u was, gelet op het feit dat u de zekerheid had dat dergelijke personen bij de 'amn al jinai' wel degelijk werden gemarteld, verwees u naar het feit dat u geen andere keuze had. U mocht ze immers niet vrijlaten. U had immers het bevel gekregen om de persoon te ondervragen met het oog op het bekomen van verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 98-101).

Gepolst naar uw persoonlijke houding ten opzichte van de marteltechnieken die u toepaste in het kader van uw politiewerk verwees u naar een incident dat u in 2002 had meegemaakt. U was bezig een oude man te ondervragen. Op een gegeven moment zou de man in kwestie ontsnapt zijn via het raam. Omdat u humaan wilde zijn, zou u hem hebben laten ontsnappen. Als gevolg hiervan zou u gedurende twee jaar niet de mogelijkheid hebben gekregen om te promoveren tot een hogere graad. U voegde er de volgende veelzeggende woorden aan toe: 'Dus wat denk je, ik was verplicht om dat allemaal te doen.' U bevestigde expliciet dat u uw promotiemogelijkheden belangrijker achtte dan het menselijke leed dat u veroorzaakte vanuit uw functie als politieman. U voegde er nog aan toe dat u vanaf toen uw lesje had geleerd en dat u bijgevolg uw humane kant zoveel mogelijk trachtte uit te schakelen, om zo uw promotiemogelijkheden niet in het gedrang te brengen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 109-113).

Tot slot liet u nog optekenen niemand onterecht te hebben behandeld. Met deze laatste uitspraak bedoelde u niemand ooit te hebben onderworpen aan bepaalde ondervragings- en marteltechnieken zonder dat hiervoor eerst een voorafgaandelijk bevel was gegeven. Met andere woorden, u volgde telkens de instructies van uw superieuren. U zag deze instructies als bevelen en hiermee rechtvaardigde u uw praktijken, waardoor u voor zichzelf kon stellen niemand onterecht te hebben behandeld. Op de vraag of u deze bevelen kon negeren, antwoordde u niet bepaald overtuigend: 'We moeten die bevelen opvolgen' en ook: 'Het is een militaire sfeer'. U werd er vervolgens op gewezen dat u wel degelijk een andere keuze had dan deze bevelen op te volgen, meer bepaald door uw carrière bij de politie stop te zetten. U beaamde dit volmondig. U voegde er evenwel aan toe niet voor deze optie gekozen te hebben omdat u niet wist wat u anders op professioneel vlak zou moeten gedaan hebben. U lichtte toe dat er in Syrië weinig werkmogelijkheden waren en dat er heel veel werkloosheid was zelfs bij de groep van hoogopgeleiden (zie gehoorverslag CGVS, vragen 114-121).

Uw algemene houding ten aanzien van het Syrische regime en de wreedheden die in het kader van dit regime zijn gedaan, getuigt in grote mate van een erg opportunistische houding. U koos er namelijk voor om carrière te maken binnen de politie en aldus goed geld te verdienen, ook al betekende dit dat u bevelen diende uit te voeren die uzelf als inhumain beschouwde. Later tijdens het gehoor bleek deze opportunistische houding ook toen u liet optekenen bereid geweest te zijn verder te werken voor het regime indien men u in de provincie Tartus had laten werken. U lichtte toe dat dit enkel zou gelden als u een Alawiet was, want dan zou u kunnen beschikken over aangename levensomstandigheden zoals voldoende toegang tot elektriciteit en toegang tot veilige scholen voor de kinderen. Even daarvoor had u nog verklaard dat u zich van beide strijdende partijen in het conflict in Syrië wenst te distantiëren, omdat beide partijen zich inlaten met het vermoorden van mensen, het Syrische regime door middel van het inzetten van chemische wapens en het uitvoeren van bombardementen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 127 - 135). Klaarblijkelijk speelt dit laatste argument niet meer mocht u de zekerheid bekomen zelf geen negatieve gevolgen te zullen ondergaan vanwege de oorlogssituatie in Syrië. Tot slot nog een laatste vaststelling die deze opportunistische houding van uzelf onderstreept. U liet optekenen in februari 2016 te zijn gedeserteerd nadat u de zekerheid had bekomen na onderhandelingen met leden van het Nusrafront uw inbeslaggenomen huis terug te krijgen in ruil voor een samenwerking met het al Nusrafront. Klaarblijkelijk deinsde u er niet voor terug om met het al Nusrafront samen te werken hoewel u er zich ook van bewust was dat leden van het al Nusrafront zich bezondigden aan barbaarse slachtpartijen. U liet in dit verband ook nog optekenen dat uw reputatie van een hardliner te zijn, meer bepaald als gevolg van uw jarenlange carrière bij de politie als voorzitter van ondervragingskantoren, ook sterk heeft meegespeeld in deze onderhandelingen: 'Ja natuurlijk zo iemand als ik wordt gekocht' (zie gehoorverslag CGVS, vragen 130-134). Deze woorden van u verraden een zekere trots in uw hoofde over de positie die u verworven heeft en de onderhandelingsmogelijkheden die het u heeft opgeleverd. Net als het feit dat u uw werk jarenlang heeft vervuld en dat u dit werk slechts beëindigde nadat u er door de (oorlogs-)omstandigheden toe gedwongen werd, wijst dit er op dat van daadwerkelijk berouw geen sprake is.

Uit dit alles blijkt aldus dat u een duidelijke materiële bijdrage heeft geleverd aan de wijdverbreide en stelselmatige mensenrechtenschendingen die in het kader van het Syrische regime plaatsvonden als directe dader en medeplichtige aan deze misdrijven. U heeft deze bijdrage bewust en gedurende meer

dan twintig jaar geleverd, waarbij uw daden een onmiddellijk effect op de gepleegde misdrijven hadden en u de bedoeling had dat deze misdrijven werden gepleegd. Aldus dient er geconcludeerd te worden dat u omwille van uw daden dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op basis van art.55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Er werd tijdens het gehoor gepeild naar mogelijke verschoningsgronden voor uw daden. Uit uw verklaringen komt naar voren dat u deze mensenrechtenschendingen bent blijven uitvoeren omdat u hiermee uw carrière en aldus uw geprivilegieerde houding binnen het Syrische regime niet in het gedrang wilde brengen, ook al betekende dit dat u zich 'inhumaan' diende op te stellen. Nergens uit uw verklaringen komt naar voren dat u gewetensbezwaren zou hebben omwille van de door u gepleegde mensenrechtenschendingen. Integendeel, u heeft deze job vele jaren lang uitgeoefend en mocht u in de mogelijkheid verkeerd hebben om in veilige omstandigheden uw carrière binnen het Syrische regime verder te zetten, dan was u gewoon verder blijven werken. Op het einde van het gehoor haalde u ter verdediging van uzelf enkele argumenten aan zoals de opmerking dat u en uw ondergeschikten vaak verdachten doorverwezen naar de 'amn al jinai' als jullie medelijden hadden met de betrokkenen. Dit is evenwel allerm minst een verzachtende omstandigheid, gelet op het feit dat u wist dat men bij deze instantie nog veel harder wordt aangepakt als bij jullie. U liet in dit verband niets aan de verbeelding over: '100 % zeker dat hij gefolterd wordt en sowieso zal hij opgezwollen zijn' (zie gehoorverslag CGVS, vraag 140). Het feit dat u mensen met wie u medelijden had, doorverwees naar de amn al jinai getuigt aldus van uw hypocriete eerder dan van een medelevende houding. U probeerde ook plots te ontkennen dat bij de ondervragingskantoren waar u jarenlang voorzitter van bent geweest, marteltechnieken werden toegepast. Nadat u erop werd gewezen dat dit flagrant in tegenspraak is met uw eerdere verklaringen in dit verband, waarbij u in detail de verschillende door jullie toegepaste marteltechnieken uit de doeken deed, gaf u toe dat deze technieken wel degelijk door jullie werden toegepast. U voegde er evenwel aan toe dat uzelf deze technieken zelden toepaste. U werd erop gewezen dat u als voorzitter van de ondervragingskantoren verantwoordelijkheid droeg over de praktijken die uw ondergeschikten toepasten in het kader van hun werk. Opnieuw gaf u dit toe. U herhaalde evenwel dat uzelf deze praktijken niet toepaste. U verklaarde dat uw ondergeschikten het wellicht deden op momenten dat u afwezig was, waarmee u insinueerde dat ze het zonder uw toestemming deden (zie gehoorverslag CGVS, vragen 141-143). Dit laatste argument kan hoegenaamd niet overtuigen, niet in het minst omdat u eerder tijdens het gehoor ondubbelzinnig sprak in de 'wij' en zelfs in de 'ik vorm' wanneer u begon uit te leggen welke marteltechnieken er werden toegepast bij jullie instanties (zie gehoorverslag CGVS, vragen 90 en verder). Bovendien kan er gewezen worden op de bijkomende aansprakelijkheid in uw hoofde ten aanzien van daden gepleegd door ondergeschikten die onder uw daadwerkelijk gezag en leiding stonden, gezien duidelijk blijkt dat u kennis had van de misdrijven door hen gepleegd en u niet ingreep om deze te verhinderen, te beperken of hier enige opvolging aan te geven (art.28, Statuut van Rome). U werd tot slot ermee geconfronteerd dat u mogelijkerwijze zou worden uitgesloten van de bescherming van de Conventie van Genève. U reageerde hier begripvol op. U voegde eraan toe u niemand hard heeft onderdrukt of hard in elkaar heeft geslagen. U verwees opnieuw naar het feit dat u ooit iemand doelbewust heeft laten ontsnappen, waardoor u twee jaar lang niet gepromoveerd werd. Tot slot verklaarde u dat u nooit iemand zou hebben gefolterd. Dit zou men aan uw gezicht kunnen aflezen. Deze laatste argumenten van uzelf kunnen absoluut niet overtuigen aangezien ze flagrant uw eerdere erg gedetailleerde verklaringen tegenspreken (zie gehoorverslag CGVS, vragen 136-144). U toont door uw verklaringen op geen enkele wijze aan dat enige verschoningsgrond zoals opgenomen in Belgische wetgeving of in het Statuut van Rome op u van toepassing is." De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen. De uiteenzetting "Dat verzoeker werd overgeplaatst naar HAMA was trouwens het gevolg van het feit dat verzoeker zijn ongenoegen had geuit over de werking van de diensten in DAMASCUS. Als straf moest hij gaan patrouilleren tegen betogers in HAMA. Verzoeker zat zelfs eens 10 dagen vast in de gevangenis toen hij op was gekomen tegen bepaalde praktijken van het regime." vindt overigens niet de minste steun in verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd in de loop van de administratieve procedure en waar hij enkel een arrestatie en opsluiting door Jabhet Al Nusra na zijn desertie vermeldde (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst CGVS, vraag 3.1. en stuk 4, p. 4). Nochtans werd aan verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk gevraagd "Bent u gearresteerd geweest? Hebt u in de gevangenis gezeten (zowel een hechtenis voor korte tijd in een cel in b.v. een politiekantoor als een opsluiting voor iets langere tijd in een gevangenis of kamp)?" (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst CGVS, vraag 3.1.). Uit verzoekers verklaringen blijkt voorts dat hij in 2010 werd overgeplaatst naar Hama, op slechts 35 kilometer van zijn woonplaats Khan Sheykhoun waardoor hij dagelijks kon pendelen tussen zijn werk en zijn huis, dat hij er in de stationsafdeling werkte en de voorzitter was van het ondervragingskantoor (administratief dossier, stuk 4, p. 2). Dit lijkt de Raad allerm minst een "straf". Dit blijkt ook nergens uit verzoekers verklaringen, waar hij bovendien op geen enkel ogenblik gewag maakte van het feit dat hij moest gaan patrouilleren tegen

betogers in Hama. Integendeel, verzoeker verklaarde *“106) Van 2002 tot 2010 altijd voorzitter van ondervragingskantoren geweest? Nee tot ik het land verliet en dat had te maken met mijn promotie en rang. 107) Tot en met 2016? Nee tot ik het land verliet was ik nog voorzitter van een hele eenheid: het politiekantoor op zich is een aparte militaire eenheid, maar ik kon daar niet meer geraken omdat de stad in de handen was van IS. 108) Dus altijd hetzelfde werk blijven doen? Ja gewoon betrokken in allerlei zaken, gevechten, diefstallen, auto-ongelukken enzovoort.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 8).

De Raad is er zich van bewust dat artikel 1, F van het Verdrag van Genève een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. Gelet op het geheel van de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en die in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, is de Raad echter van oordeel dat verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, F (a) van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Dat in hoofde van verzoekers echtgenote en kinderen werd beslist tot erkenning van de vluchtelingenstatus, doet geen afbreuk aan dit besluit.

2.7. Inzake subsidiaire bescherming dient te worden vastgesteld dat in hoofde van verzoeker, rekening houdend met zijn profiel binnen de reguliere politie van het Syrische regime en zijn desertie, een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en/of b) van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen. Niettegenstaande dit risico dient evenwel te worden nagegaan of verzoeker niet valt onder de in artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet vermelde uitsluitingsgronden.

Artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:*

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Zoals uiteengezet onder punt 2.5 en 2.6. wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus wegens zijn betrokkenheid bij misdrijven tegen de menselijkheid. Omwille van deze zelfde feiten dient verzoeker tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/4, §1, a) van de Vreemdelingenwet.

2.8. De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte documenten bevestigen slechts zijn persoonsgegevens en profiel binnen de reguliere politie van het Syrische regime, gegevens welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken, en zijn niet van dien aard dat zij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Het ter terechtzitting en bij aangetekend schrijven van 18 mei 2012 neergelegde stuk werd hoger reeds in aanmerking genomen.

2.9. Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS